

Arrest

nr. 62 213 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Marokkaanse nationaliteit, dient op 20 januari 2010 te Casablanca een aanvraag in visum kort verblijf. Dit visum wordt toegestaan.

Op 18 mei 2010 komt verzoekster aan in België.

Op 7 oktober 2010 dient verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische zoon. Verzoekster wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 6 januari 2011, bijkomende documenten over te leggen.

Verzoekster legt bijkomende documenten voor.

Op 1 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 07.10.2010 C.A. (...) geboren te (...); geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: de voorgelegde bewijzen van stortingen gebeurden van de referentiepersoon ten opzichte van een andere persoon dan betrokkene.

Betrokkene heeft niet afdoende bewezen op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: het voorgelegde inkomen van de referentiepersoon is ruim onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van betrokkene te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen.

Bovendien blijkt uit het attest van het OCMW van Borgerhout dat betrokkene op 19.10.2010 een aanvraag tot steun heeft ingediend. Dit is een duidelijke indicatie voor het feit dat de referentiepersoon onvoldoende inkomen heeft om betrokkene ten laste te nemen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“EERSTE MIDDEL: foute motivatie wet van 29/07/1991 artikels 2, 3 en 5 en schending van de wet van 15/12/1980, art. 40 BIS §2, 4.

Verzoekster legt een attest van het OCMW van ANTWERPEN van 10/03/2011 neer dat bevestigt dat haar zoon financiële steun genoten heeft van 01/01/2002 tot en met 31/05/2003. Sindsdien heeft hij geen enkele financiële steun ontvangen;

Verzoekster legt een ander attest van het OCMW van ANTWERPEN van 07/03/2011 neer dat bevestigt dat zij geen leefloon ontvangen heeft tot op heden (07/03/2011);

Dat deze attesten duidelijk bewijzen dat verzoekster en haar zoon van geen enkele OCMW steun genoten hebben;

Wat de inkomsten van de zoon betreft moet er eerst aangestipt worden dat hij vrijgezel is en dat hij alleen heeft (heeft niemand ten laste buiten zijn moeder);

Zijn maandelijks inkomen is van 1.388,32 € netto wat ruimschoots voldoende is om zijn moeder financieel ten laste te nemen;

Hij overschrijdt ruimschoots het Belgisch integratie-inkomen;

Dat verzoekster zelf de gelden die door haar zoon gestort werden niet persoonlijk op haar rekening ontvangen heeft is te verklaren door het feit dat ze geen bankrekening in MAROKKO bezit. Tevens is ze volledig ongeletterd (kan noch lezen of schrijven – zie haar handtekening op de bijlage 19Ter!);

De gelden werden door haar zoon gestort naar zijn broers (M. (...)) of M. (...) die ze dan overmaakte aan hun moeder;

De motivatie is dus verkeerd en voldoet niet aan de formele motiveringsplicht opgelegd door de wet van 29/07/1991 artikels 2, 3 en 5;

Verzoekster heeft het recht tot vestiging in BELGIË als ascendente van een Belgische onderdaan, haar zoon, conform het artikel 40 Bis § 2, 4 van de wet van 15/12/1980;”

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster op basis van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet bewijzen ten laste te zijn van de referentiepersoon die zij wenst te vervoegen? wil zij een verblijfsmachtiging bekomen in België. De verwerende partij wijst erop dat in de eerste plaats in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het loon van verzoeksters zoon te laag is om een extra persoon ten laste te nemen. Waar verzoekster in haar verzoekschrift erop wijst dat haar zoon 1388,32 euro verdient, wijst de verwerende partij er in haar nota op dat verzoekster hiermee niet aantoonde dat het inkomen van de zoon voldoende hoog is om een bijkomende persoon op kwalitatieve wijze ten laste te nemen. De verwerende partij stelt verder dat

verzoekster nalaat een bewijs bij te brengen van het inkomen dat haar zoon zou genieten. In de bestreden beslissing wordt daarenboven aangegeven dat de zoon op 19 oktober 2010 een aanvraag tot steun bij het OCMW heeft ingediend. Dit is volgens de verwerende partij een indicatie dat hij onvoldoende inkomsten heeft om verzoekster ten laste te nemen. De verwerende partij vervolgt dat waar verzoekster beweert dat de stortingen die haar zoon deed vanuit België wel degelijk voor haar bestemd waren, zij hiervan geen begin van bewijs levert. Uit niets blijkt dat de stortingen die gebeurden door haar zoon daadwerkelijk dienden om in het levensonderhoud van verzoekster te voorzien. De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. De verwerende partij merkt tenslotte nog op dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing schijnt te kennen vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift zodat aan de formele motiveringsplicht derhalve werd voldaan.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat zij niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon en omdat zij niet afdoende heeft bewezen op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 40bis, § 2, 4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° en tweede lid van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Ingevolge artikel 40ter van de vreemdelingenwet is deze bepaling ook van toepassing op de familieleden van een Belg.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij wel degelijk aantoonbaar ten laste te zijn van haar Belgische zoon.

Verzoekster stelt dat zij en haar zoon geen enkele OCMW steun hebben genoten en ze verwijst hiervoor naar een attest van het OCMW van Antwerpen van 10 maart 2011 dat bevestigt dat haar zoon weliswaar financiële steun ontvangen heeft van 1 januari 2002 tot en met 31 mei 2003 maar dat hij sindsdien geen enkele financiële steun heeft ontvangen en een ander attest van het OCMW Antwerpen van 7 maart 2011 dat bevestigt dat verzoekster geen leefloon heeft ontvangen tot op heden.

De Raad merkt op dat verzoekster deze stukken voor het eerst bij haar verzoekschrift bijbrengt zodat het niet aan de verwerende partij kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Bovendien merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet stelt dat verzoekster en/of haar zoon financiële steun zouden genieten van het OCMW. De bestreden beslissing stelt enkel dat uit het attest van het OCMW van Borgerhout blijkt dat verzoeksters zoon op 19 oktober 2010 een aanvraag tot steun heeft ingediend, hetgeen trouwens niet door verzoekster wordt betwist, en dat dit een indicatie is voor het feit dat verzoeksters zoon onvoldoende inkomsten heeft om verzoekster ten laste te nemen.

Het feit dat verzoekster en/of haar zoon momenteel geen financiële steun ontvangen van het OCMW toont niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk oordeelde dat gelet op het feit dat de zoon van verzoekster op 19 oktober 2010 een aanvraag tot steun bij het OCMW heeft ingediend, hetgeen blijkt uit het attest van het OCMW van Borgerhout van 19 oktober 2010, dit een indicatie is van het feit dat hij onvoldoende inkomsten heeft om verzoekster ten laste te nemen.

Verzoekster stelt vervolgens dat wat de inkomsten van haar zoon betreft er moet worden aangestipt dat hij vrijgezel is, dat hij alleen leeft en niemand buiten zijn moeder ten laste heeft. Verzoekster vervolgt dat zijn maandelijks inkomen van 1388,32 Euro netto ruimschoots voldoende is om zijn moeder ten laste te nemen en dat dit bovendien ruimschoots het Belgisch integratie-inkomen overschrijdt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een individuele rekening van het jaar 2010 van haar zoon overmaakte. Hieruit blijkt dat deze in april 2010 652,92 euro, in mei 2010 967,09 euro, in juni 2010 1388,21 euro, in juli 2010 1472,66 euro, in augustus 2010 1847,59 euro en in september 2010 1072,89 euro verdiende. Verzoekster brengt geen gegevens bij waaruit zou blijken dat haar zoon in januari, februari en maart van dat jaar een inkomen had. Gelet op de gegevens waarover de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing beschikte? had verzoeksters zoon in 2010 een gemiddeld maandinkomen van 822,37 euro netto. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat het inkomen van verzoeksters zoon niet voldoende is om een effectieve tenlasteneming van verzoekster in België te verzekeren. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat dit inkomen niet volstaat om een bijkomende persoon volledig ten laste te nemen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt dat haar zoon een maandelijks inkomen van 1388,32 euro netto heeft, merkt de Raad op dat verzoekster bij haar verzoekschrift een loonfiche van de maand december 2010 bijbrengt. Deze loonfiche heeft verzoekster voor het eerst bij haar verzoekschrift bijgebracht zodat het niet aan de verwerende partij kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. De Raad herhaalt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. Bovendien toont verzoekster daarmee niet aan dat haar zoon maandelijks 1388,32 euro zou verdienen en dat het dus kennelijk onredelijk zou zijn dat de verwerende partij oordeelde dat het inkomen van de zoon van verzoekster niet volstond om verzoekster ten laste te nemen.

Waar verzoekster tenslotte in haar verzoekschrift stelt dat ze de gelden die haar zoon haar stortte inderdaad niet op haar bankrekening ontvangen heeft aangezien ze over geen bankrekening in

Marrokko beschikt en dat het geld aan één van haar andere zonen werd gestort die het geld dan aan haar overmaakten, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft die niet met enig begin van bewijs wordt aangetoond. Met deze loutere bewering toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk oordeelde of op basis van een foutieve feitenvinding tot haar conclusie is gekomen.

In zoverre verzoekster met deze uiteenzetting en met de nieuwe stukken tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 40*bis*, § 2, 4° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET